

РАЙНЕР МАРИЯ РИЛКЕ АЛКЕСТИДА

Превод от немски: Георги Мицков, 1979

chitanka.info

АЛКЕСТИДА^[0]

Сред тях внезапно пратеникът влезе,
подхвърлен там като подправка нова
към изобилието от блюда.
И пиещите даже не разбраха,
че между тях е влязъл тайно богът^[1].
Той своята божественост бе скрил,
прилепнала към силното му тяло
подобно гънките на мокра дреха.
Помислиха го за един от тях,
участник в пиршеството. Но когато
към младоженеца се приближи,
един от гостите съгледа слисан
как младия стопанин като жегнат,
внезапно пребледнял, обзет от страх,
подскочи изведнъж от своето място.
Веднага пълна тишина настъпи;
на дъното потъна сякаш всичко —
останки от покварен смях и шум,
пиянски песни и зловонен мирис.
И те познаха кой е богът строен,
в задачата си тъй неумолим,
почти разбраха за какво е тук.
Ала вестта все пак ги порази:
„Адмет, ти ще умреш!“ — „Кога?“ — „Сега!“

Съзвет за миг, той своя страх надмогва,
начупва го на мънички парчета,
и посред тях ръцете си простира,

започва с бога да се пазари:
„Ще ми дадеш ли няколко години,
поне година, месеци, недели,
не месеци, недели — дни, а, не,
не дни и нощи, дай ми само нощ
и нека бъде тази нощ последна!“
Обаче богът всичко му отказа.
И той нададе вик неударжим —
Тъй както неговата майка е крещяла,
когато му е давала живот.

А тя пристъпва, възрастна жена,
и неговият стар баща я следва,
те изведнъж така са остарели;
в тях викацията втрещено се взира,
задъхано преглъща своята слюнка
и с трепет към баща си се обръща:
„Татко,
все още ли животът ти е мил,
остатък, който само те задавя?
Хвърли го зарад мен! Ти, стара жено,
матроно,
защо стоиш, нали си ме родила?“
И той ги сграбчва с двете си ръце,
държи ги като жертвени животни.
Но изведнъж ги пуска и отблъсква
и просветлен крещи: „Креон! Креон!“ —
и нищо друго, името му само.
Ала лицето му не премълчава
неказаното, свети от надежда
и той над масата сред безпорядък
горещо гледа своя млад приятел:
„Ти виждаш ли ги, тия старци мои,
те са износени, не са за откуп,
но ти с момчешката си красота...“

Ала приятелят му е избягал.

Потръпва той, но ето че жена му
пристъпва лека и опечалена.
Защо така смалена му изглежда
под бялата си булчина премяна?
Подобно улица са всички гости
и между тях минава бавно, бавно,
той сякаш всеки миг ще я прегърне.
Очаква я. Но тя говори с бога
и странникът внимателно я слуша.
Словата ѝ към него всички чуват:

„Не може с друг да бъде заменен.
Това ще сторя само аз, защото
съм най-подготвена за тая жертва.
Какво ще съм на този свят без него?
В **това** е смисълът на мойта смърт.
Не ти ли каза Тя^[2], преди да тръгнеш,
че брачното ни ложе в тоя дом
принадлежи на сенките там долу?
Самата аз отдавна се простих,
тъй както никой смъртен. Тук дойдох,
за да поема бремето от тоя,
когото съм избрала за съпруг.
За него аз умирам. Отведи ме!“

И както вятър своят път мени,
така към нея богът се отправя,
но не като към жива, а към мъртва,
и вече е далече от съпруга,
комуто с таен знак дарява младост
за още сто живота на земята.
Към тях ръце прострял, мъжът се втурва,
а те са на самия праг, където
жените се притискат в куп и плачат.
И той се взира в нейното лице,
с усмивка от надежда в миг огряно,
и в него обещание личи,

*че от смъртта ще се завърне зряла
Към живия...*

*И паднал на колене,
закрива той очите си с ръце,
да вижда само нейната усмивка.*
1907

---

[0] Според трагедията на Еврипид „Алекстида“ бог Аполон измолил от богините на съдбата да избавят от смърт тесалийския цар Адмет, ако в последния час на живота му някой се съгласи доброволно да слезе вместо него в ада. Когато този час настъпил, никой от близките на царя, дори престарелите му родители, не приели да го заменят. Тогава младата му жена Алекстида пожертвувала живота си за любимия си мъж, но от ада я довел обратно Херкулес. ↑

[1] *Че между тях е влязъл тайно богът* — Танатос, богът на смъртта. ↑

[2] *Не ти ли каза Тя* — става дума за Персефона, владетелката на ада. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.